

Mercè Serra: catequista en una Església domèstica

Dill, 4/03/2019 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR/La Garriga*) El divendres a la tarda es reuneix amb el grup de joves de confirmació de la parròquia de Sant Esteve. **Mercè Serra** té 53 anys, és mare de família, mestra de religió en una escola pública i de jove ja feia de catequista. “Si t'estimes l'Església i vols parlar de d'ella, donar el teu punt de vista, ajudar-la a tirar endavant, això no ho pots fer des de fora, has d'estar dins de l'Església”, assegura en aquesta entrevista. Amb voluntat de visibilitat i reconeixement, comencem així una nova sèrie d'articles de dones i Església.

Mercè Serra Nonell (Granollers, 1965) és la gran de sis germans i fa vint anys que viu a Samalús, al Vallès Oriental. Professionalment s'ha dedicat a l'ensenyament: és mestra de religió a l'Escola Bertí de L'Ametlla del Vallès. Porta la catequesi de confirmació de [Sant Esteve de La Garriga](#) i participa de la missa que un cop al mes se celebra a l'església de Samalús.

Però la seva comunitat de referència és la que ha donat vida a [El Xiprer](#), a Granollers, i que es reuneix cada dissabte. Serra en coordina la pastoral: fan pregàries, celebracions, xerrades, activitats de formació de valors cristians i també colònies d'estiu i sortides amb els usuaris de la fundació.

Sentir que Déu et parla

Quan tenia catorze i quinze anys, va fer colònies d'estiu amb joves de Madrid i de Jerez de los Caballeros, a Extremadura, amb gent discapacitada. “Em vaig adonar que Déu és present en cada ésser humà, malgrat la carcassa que dugui per fora, Déu ens parla a través seu”. Descriu un temps de recessos i de cultiu de la pregària. “Va ser una època eufòrica, plena de regals, de sentir Déu que et parla a través de la pregària i les escriptures”. Un primer moment fundant de la seva fe.

Un segon moment el situa a [Taizé](#). En acabar la carrera de magisteri, viu dos anys

de permanent en aquesta comunitat ecumènica de França. “Allà va tenir molt sentit per mi formar part de l'Església, amb les altres esglésies dels germans cristians”, explica. Un espai, diu, on “va ser descobrir Déu a través del silenci i la simplicitat”.

Viure el servei d'una manera plena i feliç

A Taizé viu un temps de discerniment, per orientar la seva vocació. En aquell moment pensava: “Si vull estar al servei de Déu i l'Església, m'he de fer monja, sinó no entenc com ho puc fer, això”. Va fer quinze dies d'Exercicis Espirituals de Sant Ignasi amb una germana de Sant Andreu, la congregació ignasiana d'origen belga, que fa l'acompanyament personal a les noies a Taizé. Serra arriba a la conclusió que més important que l'on és el com: “Per estar al servei de Déu, tant és des d'on visquis sinó que ho facis d'una manera plena, feliç i donant de tu mateixa tot el que Déu et dona”.

Quan torna de Taizé es casa i amb el seu marit prenen “un fort compromís de viure la fe dins d'una comunitat”. Comparteixen pregària i sostre amb d'altres famílies. “Viure cada dia amb aquesta sintonia t'ajuda molt”, explica. Però quan neix la segona filla, marxen a viure a La Garriga. “Van coincidir moments familiars molt difícils”. La malaltia i la mort de la mare; i després del pare. Ella, la gran de sis germans. Amb la perspectiva dels anys, s'adona que ha viscut situacions que “mai les hagués triat”. Mare de tres filles, la gran va morir d'un accident. I en aquest punt, quin paper juga la fe?

Sentir Déu a dins

“Quan vaig viure la mort de la meua filla vaig saber que malgrat el que un pugui viure, dins hi ha alguna cosa que ningú et pot prendre”, diu. “Aquest sentiment, aquesta convicció i seguretat que Déu està amb tu, és al teu costat i et sosté”. Serra, que també ha viscut el divorci, està convençuda que “la vida parla a través d'aquestes situacions que un no triaria mai”. I creu també que “hem de tirar endavant per ser canals de l'amor de Déu, dins del dolor, dins de la felicitat i dins del que sigui”.

En la seva trajectòria vital no li han faltat referents de fe. Des de les germanes **Diane, Núria i Dominique** que l'han acompanyat a Taizé, el mateix germà **Roger, Francesc Catarineu** de Granollers, **Mercè Riera** del Xiprer, **Esteve Humet** de Sabadell o l'actual rector de La Garriga, **Santi Collell**.

També a casa vivien la fe de forma oberta i explícita. El tarannà dels pares, a qui considera “germans en la fe”, va ser clau. Casa seva sempre era oberta. Van estar compromesos en l'inici de la comunitat cristiana que més endavant donaria peu al Xiprer, i junt amb la comunitat van obrir una [llibreria religiosa](#) a la capella de Santa Anna de Granollers: “Hauríem de ser un punt d'evangelització a la ciutat”, van dir llavors. Serra i els seus germans van créixer amb aquest tarannà compromès.

Acompanyar els joves a un despertar

A partir de la mort de la seva filla, va sentir que “se'm demanava estar al servei dels joves”. Va començar així a fer catequesi de confirmació. Cada estiu acompanya els joves a Taizé, els ha portat a l'Aplec de l'Esperit i al Cottolengo. “El lloc més propici per a fer experiència de fe és a prop dels més petits”. Ja siguin els

nens, els malalts, persones amb discapacitat o en situació de marginació. “Això et fa tocar de peus a terra i descobrir el rostre viu de Déu”. “Sinó amb les comoditats d'avui dia, no descobrim res”, hi afegeix.

La seva prioritat és “acompanyar-los a un despertar espiritual”. Detecta que “totes les tradicions religioses són víctimes del materialisme que impera en la nostra societat i que porta a la pobresa espiritual, és com si el món se'ns estigués menjant”. Per això els convida a fer experiència de fe. “Si has descobert que Déu és viu, que t'estima i que ets manifestació de Déu, fes el que vulguis: allà on vagis només podràs estimar i portar el bé”.

Mercè Serra fa catequesi per comunicar la seva experiència, un convenciment: “Déu és viu i no hi ha res del que pugui viure que em tregui aquesta pau i aquesta presència de Déu”. Es considera “un treballador més del Regne, que va semblant discretament allà on t'estic”.

Com un carro pesat dins del fang

En aquest sentit, Serra sempre s'ha sentit dins l'Església, malgrat, assegura, “hi ha moltes coses que no m'agraden gens i desitjaria que el comptador de les hores anés ràpid”. Com si accelerar el temps portés a uns determinats canvis indefugibles. “L'esperit parla, parla i parla! I moltes vegades no el sabem escoltar”.

Mira d'altres esglésies cristianes i es pregunta, per exemple, pel sacerdoti de la dona i també “per què no hi poden haver famílies que convisquin amb la vocació sacerdotal”. Considera que amb el pas dels anys “hem anat jerarquitzant l'Església”. Se l'imagina com un carro pesat, carregat d'andròmines, atrapat enmig del fang. Tocarà descarregar-lo i empenyer per fer-lo avançar. Mentrestant, ella se sent “Església domèstica”. I aposta per una comunitat més humil i acollidora amb la diversitat.